

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-889-6

Coperta și ilustrațiile: Miruna Drăghici

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Miruna Drăghici

SPINTECĂTORUL SORTII

Cartea oamenilor

E I K O N

București, 2018

Cuprins

<i>PROLOG</i>	
NEBUNUL	7
<i>CAPITOLUL 1</i>	
MAGICIANUL	123
<i>CAPITOLUL 2</i>	
MAREA PREOTEASĂ	233
<i>CAPITOLUL 3</i>	
ÎMPĂRĂTEASA	267
<i>CAPITOLUL 4</i>	
ÎMPĂRATUL	290
<i>CAPITOLUL 5</i>	
MARELE PREOT	315
<i>CAPITOLUL 6</i>	
ÎNDRĂGOSTIȚII	365
<i>CAPITOLUL 7</i>	
CARUL	443

PROLOG

NEBUNUL

Cu o întoarcere elegantă a cozii, Pralaya se opri din zbor. Își purtase prietenul până la punctul dorit, din care privirea îmbrățișa rotunjimea albastră a Pământului. Dragonul auriu simți satisfacția omului pe care-l purta pe spinarea sa, astfel încât savură și el priveliștea - cea de pe urmă priveliște.

— Azi e parcă mai frumos decât în orice altă zi sau ev în care l-am privit. Îl vezi, prietene, îl vezi cum scipește?

Răspunsul dragonului se auzi în mintea omului la fel de limpede ca-n acea zi, pierdută-n nesfârșitul timpului, în care se-ntâlniseră pentru prima dată. Cu toate că, în curând, roata lumii avea să-și înceteze mișcarea, bărbatului subțiratic, înveșmântat în alb, i se părea că nimic altceva nu se petrecuse de-atunci și până acum, ca și cum totul fusese doar un vis fugar: „Asemenea nisipului scurs printre degete... așa s-a dus vremea mea și vremea lor. Chiar și cel mai frumos vis se termină-n trezire!”

— Nu-mi spune acum că regreti trecerea timpului, Muggen. Sau, mai degrabă, înțeleptule Maitreya... e prea târziu, tu însuși l-ai osândit cu multă vreme-n urmă!

— Glumești, nu-i așa?

— De ce nu? Îmi amintesc cum neamul tău meșterea dragoni de hârtie colorată și-i juca pe străzi, la sărbători. Cât îmi plăcea bucuria lor copilăroasă! Se potrivește oarecum, doar asta-i cea mai mare sărbătoare, nu-i așa?

— Așa e, dragul meu, cea mai mare...

Peste tot, în jurul lor, cei doi prieteni simțeau pulsația celorlalte fapte ale Universului. O mulțime de forme, însușiri și nfațșări le deosebeau: unele erau alcătuite din carne și oase, asemenea omului numit Mugen, altele lepădaseră de mult acel veșmânt vremelnic, păstrându-și doar spiritul neîngrădit. Toate însă glăsuiău fără opreliști, indiferent de starea-n care se aflău, legătura cugetului trezit împletindu-le pe toate în unicul grai al vieții. Încet și lin, faptele Universului își uniră vocile, începând să-nalțe cântul de pe urmă.

— Maitreya, Cântul a început...

Mugen tresări ușor, ca de fiecare dată când auzea acest nume. Neamul său fusese cel care i-l dăduse, apoi toate celelalte fapte ale lumii îl chemaseră astfel. Cu toate acestea, nicicând nu se obișnuise cu el, simțind și acum o strângere de inimă, ca și cum nu l-ar fi meritat pe deplin. Privind lumea nașterii sale, bărbatul cu plete lungi, colilii, simțea încă arsura ce nu-i părșise cugetul nicicând: spița sa fusese atât de aproape de neantul distrugerii, fuseseră atât de nesăbuiți și îndărătnici, până să priceapă cu adevărat și să pornească pe calea salvării. Dar toate acestea se petrecuseră cu mult timp în urmă, atunci când încă existau evuri, ere, ani și măsurători; niciuna dintre ființele de-acum nu mai cunoștea aceste fantasmе, ce altădată încătușaseră mersul lumii.

Glasul dragonului îl trezi din nou din visare:

— Nu crezi că tu, Trezitul în Viață, Eliberatorul lumii, ar trebui să fii ceva mai senin?

În sfârșit, pe figura lui Mugen se așternu un zâmbet ușor; desăvârșirea chipului, alb și blând acum, fu luminată de-un gând de mulțumire către mama sa, cea de la care primise acest dar – într-o lume a aparențelor, frumusețea îl ajutase nemăsurat pe calea sa. Dar de ce se gândea atât de mult la vremurile apuse, tocmai acum, când trecutul, prezentul și viitorul se vor topi-n beatitudinea concomitenței?

Nu mai zăbovi-n căutarea unui răspuns, fiindcă deja era asaltat de dorința de desfacere și resorbție, pe care i-o strigău toate alcătuirile Universului. Lanțurile trebuiau sfărâmate, faptele, trecute prin crucificarea iluminării, își clamau eliberarea. Într-o răbufnire de lacrimi, dor, pierzanie și izbândă, propriu-i suflet striga: „Învârte roata, zdrobește-o și sfărâmă lanțul!” Ha, ha, și ce-o mai învărtise și se-nvârtise odată cu ea, tras pe marea roată a ursitei, întins și captiv în lanțurile timpului și trupului. N-avea însă a se plânge, căci în fiecare clipă a supliciului său clădise izbânda asupra Marelui Vrajmaș, iar acum nemurirea sa avea să ia sfârșit, odată cu disoluția finală. Își îndeplinesc chemarea: toate cele create, de la inima de stea până la zeii clăditori, cu toții-și dezveliseră alcătuirea de lumină, învărtiți pe roata destinului. Era vremea ca toate cele alcătuite să se-ntoarcă în părintele nezidit.

Prinsă la brâu, ca-ntotdeauna, sabia sa pulsa cu o bucurie plină de ușurare, așa cum nicicând n-o mai făcuse, nici măcar atunci, demult, când își lepădase negreala tăioasă a primei sale forme. Kirinnen - Spintecătorul Sorții, vibra năvalnic în așteptarea clipei în care avea, în sfârșit, să-și îndeplinească menirea, tăind și ultimul fir care ținea lumea-nlănțuită.

Mugen nu simțea nicio fărâmă de teamă la faptele Universului. Aceasta era cea mai mare bucurie a sa, coroana izbânzii sale: lumea înțelesese și-mbrățișase pe deplin calea eliberării. Saltul pe care urmau să-l facă împreună era avântul în rădăcina bucuriei, în beatitudinea lipsei de formă, în unitatea fără de margini, început sau sfârșit.

Ciorchinii de stele atârnav de boltă, deasupra capului său și pretutindeni încotro-și îndrepta privirea; demult începuse restrângerea Universului, demult simțea Mugen brațele nesfârșitului apăsându-i cugetul. Închizând ochii, văzu roiurile de stele îmbrățișate, trase pe suveica nemărginirii, tot mai strâns, tot mai aproape; în vremea-ndepărtată în care le judecase, Timpul, Întinderea și Mișcarea îl nesocotiseră, procla-

mându-și atotputernicia: „Iar acum implorați și vă tânguivi nepuțința... cred că până și soarta are o soartă, nu-i așa?”

În toate direcțiile, chipul negricios al boltei era ornat cu lumi scânteietoare, mustind de lumină, plutind în culori diafane, fiecare cântându-și lin povestea. Deși fermecat de glăsuirea stelelor, Mugen simți marginile Universului unindu-se; vreme nemăsurată, întinderea și timpul, duhul și materia se țeșuseră-n urzeala Universului, adăpostind Spiritul, învăluindu-l în devenirea celor zidite; iar Spiritul binecuvântase și pătrunsese fiecă stea și viețuitoare, purtându-le spre lumina cunoașterii adevărului. Dar demult trecute erau epocile-n care cele alcătuite creșteau, întinzându-și aripile-n nemărginire; acum, asemenea unui șarpe ce-și devorează coada, întinderea lumii se-nturna întru sine.

Alături de toate cele create, Mugen simți mușcătura simultaneității. Senzația sa se alătură corului de voci ale lumii, ce-și glăsuiau acum învățăturile uitate, trăirile-ndurate; valurile tuturor existențelor se uniră-n avânt, iar fiecă faptură se năștea când murea, uita când învăța, ierta când greșea. Sori și planete, hăuri fără de margini și drumuri de lumină, grăuntele de nisip și roiurile de stele, toate-și cântau copilăria, în acest ceas de pe urmă, strivindu-și timpul trăit, în rotirea furibundă. Întreg trecutul deveni viitor, toate posibilitățile se-ntrupară în prezentul-vârtelniță, toate vrăjmășiile se dispară-n îmbrățișarea armoniei. Printre toate celelalte glasuri ale lumii, Mugen auzi limpede chemarea celorlalți Supremi, cei pe care-i încurajase și călăuzise întru desăvârșirea menirii lor, vocile lor senine scaldându-i sufletul în lumină. Eliberatorul lumii simți vârtejul năucitor în toate fibrele ființei sale: propriul său timp era tras pe roată, și fiecă clipă de agonie, durere și despărțire erau șterse de atingerea extazului.

Deschizând ochii, privirea lui Mugen se avântă către forma albastră a Pământului, plonjând abrupt printre creste și creneluri, spirale și bastioane îndrăznețe; văzu o pudrerie de

chipuri zâmbitoare: toate neamurile Pământului, din toate erele, se adunaseră spre a-și privi în față Eliberatorul. Și iată, din mijlocul lor se desprinde silueta subțire a mamei, cu mâinile-mpreunate în rugăciunea începutului; tata i se alătură, cu sulțița-i formidabilă scânteind în vânt! Mama și tata zâmbesc, lumina celestă a Lumii celei Dintâi le strălucește-n toată ființa, atingerea lor vine de dincolo de timp, de dincolo de creație: „Dragii mei, ne regăsim la capătul lumii, așa cum v-am promis; voi v-ați făptuit lucrarea, acum e rândul meu; am făptuit și eu cele ce le-ați lăsat în seama mea...”

Din mulțimea de inimi se avântă spre el un vârtej de văpaie, pură și vijelioasă. Răspunsul lui Mugen fu pe măsură, îmbrățișând cu aripile sufletului lăcașul nașterii sale și pe toți locuitorii săi: „Dragostea voastră a fost calea, dragostea lumii a fost destinația, dragii mei; în sfârșit, cu toții împreună într-Unul...”

Pretutindeni, în sfera Universului, începuse desprinderea: făpturile, lumile și stelele își rupseră lanțul alcătuirii, într-o revărsare de scânteie luminoase; în armonia cântului, creația se disipa ca un foc de artificii pe cerul nopților de vară, topindu-și formele-n avântul zborului.

Sub ochii lui Mugen, Pământul urmă aceeași cale: cu un ultim ecou, planeta și odraslele sale își lepădară veșmântul în eter; spiritele lor își găsiră adăpost în cugetul Eliberatorului, așa cum, de altfel, toate făpturile Universului se revărsau acum în el. Pentru prima dată de la-nceputul drumului său, Mugen își simțea golul rece și hain din piept potolindu-se încet; stihiiile singurătății, răzbunării și năpastei se retrăgeau sub asaltul mulțimilor fără de număr, care-i umpleau ființa. Val după val de dragoste și bucurie, iertare și-mplinire, toate făpturile își revărsau preaplinul clocotitor și dulce în inima sa; ceea ce altădată fusese pustiul sufletului său era acum aproape plin: „Aproape, dar nu încă...”

Odată culorile lumii stinse, căldarea Universului începu să duduie de căldură; focul, aprig și vijelios, își dănuia acum

propria poveste: animase cândva întreaga creație, o purificase și o reclădise atunci când decăzuse. Valuri peste valuri de vâl-vătaie vie, rotindu-se în dansu-i frenetic, vârtejul dogoritor căpătă aripi de vânt, întinse-n cuprinderea lumii; un glas unic se ridica acum din ghemul elementelor contopite.

„Preadrag prieten al meu” se auzi în marea minte vocea lui Pralaya. „De multă vreme am o dorință și doar acum mi-o mai poți împlini: vreau să te aud râzând, vreau să te veselești din tot sufletul, așa cum n-ai făcut-o nicicând până-n astă vreme!”

Mai întâi, Mugen zâmbi ușor și desfăcu chinga alcătuirii uriașului dragon; însoțit de sunetele râsului, făptura de lumină aurie își găsi sălașul veșnic în cuprinderea cugetului său. Mugen râdea, râdea din tot sufletul său și din toate sufletele adunate-n sine; din bucuria tuturor existențelor, râsul său se ridica nestăvilit, un cânt al extazului deplin: „Am ajuns la liman, am ajuns cu toții la liman!”

Pralaya se revărsă lin în cugetul său, dăruindu-i o simțire a libertății nemărginite; venise ceasul ca Mugen să se lepede, și el, de ultima dintre temnițe. Cu o mișcare hotărâtă, apucă mânerul sabiei și o trase din teacă; lama lui Kirinnen, albă și sclipitoare, își răsfrânse lumina pe chipul omenesc. „Ai știut dintotdeauna, bătrâne, nu-i așa? Ai știut că o să ajungem aici, la pragul cel de pe urmă...”

Inima sabiei pulsa mai frenetic decât oricând, strângând în bătaia-i întreaga viață a Universului. Vaiețele Timpului, furi-ria Întinderii și zbaterea Mișcării, oricât deperate, de furi-bunde, nu puteau acoperi bătaia-i suverană; legământul făcut atunci, cândva, în ziua Judecății, era pe cale să se-mplinească.

Mugen privi îndelung lama Spintecătorului Sorții, savurând desăvârșirea liniilor alungite, neprihănirea luminoasă ce izvora din întreaga-i alcătuire. În noaptea timpului, atunci când o forjase, inima maestrului său o-nsuflețise, durerea sa îi dăduse formă și-mpreună îi urziseră menirea; ceasul împlinirii ei sosise, în sfârșit. Glasul Eliberatorului, limpede și hotă-

rât, se-nălță peste clocotul elementelor, asemeni unei lumini călăuzitoare: „Armii ale Sorții, întreite Puteri ale Marelui Vrajmaș, vremea domniei voastre s-a isprăvit; încredințez tă-ișului ultimul vostru sălaș și vă izbăvesc de osândă!”

Ținând-o cu ambele mâini de mâner, Mugen întoarse sabia către sine; vârful rece îi atinse pieptul, dar nicio picătură de sânge nu se ivi-n urma trecerii sale. Oțelul sclipitor începu a pătrunde pielea albă, contopindu-și încet alcătuirea cu cea a cărnii omenesti. Nicio durere, nicio suferință și nici un regret nu mai rămâneau în urma atingerii Spintecătorului Sorții; hăul înghețat care-l stăpânise pe Mugen dispăru fără urmă și-ntreaga agonie a lumii fu mântuită. În jurul său, timpul și spațiul se strânseseră cu totul, prinzându-l într-un furibund stâlp rotitor. Lumină și sunet, vânt și foc, toate adunate-n horă frenetică, Universul deveni inel peste sine; forța vâltorii îi desfăcu alcătuirea trupească, scânteile ființei sale se disipară și unica Făptură deveni unica Minte. Cu un ultim efort, Min-tea înghiți Timpul, iar vârtejul rotitor se năpusti-n sine însuși; pur și izbăvitor, râsul se stinse-n extaz și se-nstăpâni tăcerea.

Tropăitul cailor în galop răsuna slab și-nfundat în ținutul mlaștinos din miazăzi, iar soarele-mpâclat grăbea spre asfințit, aruncându-și ultimele sclipiri în peticele de apă de pe drum.

Kagetora Daisho, neputându-și dezlipi ochii de la pădurea din stânga drumului, le ordonă oamenilor săi să se grăbească; se aflau adânc în teritoriu inamic, în tărâmul unde puterea împărătească nu se-nstăpânise încă pe deplin. De fiecare parte a câmpiei înguste se-ntindeau mlaștini otrăvite, o lume fără de-ntoarcere; iar între capcana apelor și pădurea-ntunecată, șapte bărbați ce nu cunoșteau ținutul puteau fi pradă ușoară.

Ca-ntotdeauna, Kagetora era însoțit de cei mai de-ncredere vasali ai săi, șase bărbați care, de nenumărate ori, își

dovediseră loialitatea, curajul și valoarea. Unul dintre aceștia era sfătuitorul pe care tatăl său îl prețuise cel mai mult; deși fragilitatea bătrâneții pusese stăpânire pe trupul său, Mitsuru insistase să-și însoțească stăpânul. Bătrânul își privea stăpânul cu ochi părintești și, torcând timpul înapoi, din negurile amintirii, regăsea chipul fostului lord Daisho, stăpânul din tinerețea sa. Câte isprăvi făptuiseră împreună, câte zile și nopți de luptă, goană și descoperiri avuseseră la vremea lor!

Generație după generație, din adâncul codrilor de miazănoapte se iveau războinici de temut, pe care-ntreg ținutul îi numea „brațul Împăratului”; de multă vreme se spunea că, atâta vreme cât va exista un Împărat, va exista și un Daisho care să-l servească. În slujba Prealuminatului și întru-ndeplinirea poruncilor sale, lorzii Daisho nu cunoșteau îndurarea, teama sau vreo slăbiciune; de-a lungul vremurilor, loialitatea, onoarea și puterea lor fuseseră admirate și invidiate în Yamatai, iar asprimea căii lor, mult temută.

În vigoare și curaj, Kagetora Daisho nu era diferit de străbunii săi, însă negura acelor vremi îi întunecase ființa: posac precum furtuna era lordul pădurii, tăcut și mereu vigilent. Când alții fugeau să-și scape pielea, el ținea piept, iar când alții disperau, el făptuia; floarea puterii sale îl găsi luptând și gonind neîncetat, ducând răsplata sau pedeapsa Împăratului asupra supușilor din rândul nobilimii și-al războinicilor. Puțini erau cei care se bucurau de sosirea sa, căci teama se-nucuiba în inimi la vederea-i: înalt și masiv, cu chip vulturesc, noblețea trăsăturilor umbrită de gheața-ntunecată a privirii; în acei ochi, lumea se oglindea fără vreo urmă de căldură sau milostenie. Kagetora nu cunoștea nicio altă lege decât cuvântul Prealuminatului Împărat, nicio altă comoară decât onoarea; propria-i viață sau moarte aveau aceeași însemnătate în ochii săi, atâta vreme cât serveau îndeplinirii poruncii.

De data aceasta însă, călărind în tărâmul mlaștinilor din miazăzi, fără să dibuiască pricina, Kagetora își simțea inima

atârându-i greu în piept. O neliniște stranie îi rodea sufletul, tulburându-i gândurile, zi și noapte; totul începuse când primise această-nsărcinare, chiar din gura Împăratului. Urma să ducă sentința imperială lordului Sadamune, cel vinovat de cea mai ticăloasă neleguire: încercarea de-a instala în locul Divinului Suveran o marionetă cu sânge necurat!

Deja căzuseră alte câteva capete, dar pe acesta, cel mai însemnat, Kagetora însuși trebuia să-l înfațișeze Împăratului. Cutia pătrată îi atârna, ca de obicei, la oblâncul șeii, dar acum părea că-l trage în jos de pe cal. Propriile senzații îl uimeau; cu o sfortare, reuși să se smulgă din marasmul gândurilor, încercând să rămână agățat de ținta sa: „Trebuie doar să-ndeplinesc porunca; nimic mai mult.”

În ultima vreme, mai ales, se părea că acesta e singurul lucru pe care-l făcea, asaltat de gânduri întunecate și neliniști de neînțeles. Vorbe care, în urmă cu ceva timp, n-ar fi însemnat nimic pentru el, acum îi măcinau cugetul, răpindu-i și puțina tihnă pe care o avea. Erau cuvintele meșteșugite ale Prealuminatului însuși, dar și cele pline de grijă, ale apropiaților săi; dintre toți, bătrânul Mitsuru îl îmboldise fățiș: „Stăpâne, deja ai fire argintii în păr; câtă vreme vei mai înfrunta această lume de unul singur? Clanul Daisho se va sfârși cu tine? Trebuie să-ți luminezi inima, ai nevoie de-o soață, de-un moștenitor! Dacă n-o faci, cine-ți va purta mai departe numele și-ndatoririle?”

Mult adevăr era-n aceste vorbe, căci viața sa era asemenea galopului furtunii; puținele clipe de tihnă ce-i rămâneau, le dedica domeniului său, de la marginea de sus a insulei; înzestrat cu răbdare și simțul adevărului, judecata sa era dreaptă și cumpătată, iar neamul pădurenilor își prețuia mult stăpânul. Nici acesta nu era timp irosit – așadar, unde se afla greșeala?

Cunoștea cea mai mare parte a domnițelor de la curte, dar acestea, de fiecare dată când își făcea apariția, enorm, înzăuat în negru, cu coama zburliță și privirea-mpietrită, se trăgeau din calea lui, fluturându-și mătăsurile, speriate pre-